

„Danferen“

et ugentlig Nyheds- og Oplysnings-blad for det danske Folk i Amerika.

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Neb.

„Danferen“ udkommer hver Onsdag. Pris pr. Aargang i de Forenede Stater \$1.50; til Udlandet \$2.00.

Bladet betales i Forskud. Bestilling, Betaling, Adressforandring og alt andet angaaende Bladet adresseres:

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Neb.

Redaktør: Harald Jensen.

Entered at the Post Office at Blair, Neb., as second-class matter.

Advertising Rates made known upon application.

Almanak.

Nar efter Kristi Fødsel 1900. Nar efter Verdens Stabelse 5900. Nar efter Reformationen 383.

Juli. — 31 Dage.

Sidste Svartar d. 19. Kl. 9.47 Form. Romane d. 26. Kl. 8.50 Form.

- 22 S. 6. S. e. (9. T.: Rom. 6, 19-23, Matt. 5, 20-26, 4. Th. 1. T.: Matt. 3, 23-31, Matt. 19, 16-30.)
23 M.
24 Ti.
25 L.
26 To.
27 Fr.
28 L.
29 S.
30 M.
31 Ti.

August. — 31 Dage.

Første Svartar d. 3. Kl. 0.1 Form. Søndag d. 10. Kl. 4.46. Sidste Svartar d. 17. Kl. 7.0 Form. Romane d. 24. Kl. 11.8 Form.

- 1 D.
2 To.
3 Fr.
4 L.
5 S.
6 M.
7 Ti.
8 D.
9 To.
10 Fr.
11 L.

„Vide I ikke, at vi, saamange som ere døbte til Kristus Jesum, ere døbte til hans Død?“

„Vi ere altsaa begjærede med ham ved Daaben til Døden, paa det at, ligesom Kristus er oprejst fra de Døde ved Faderens Herlighed, saa skulde og vi vandre i et nyt Levned.“

Rom. 6, 3-4.

Tænk ofte paa det Ord: „Djet bliver ikke møt af at se, Dret ikke af at høre.“ (Præd. 1, 8), og stræbe at lere hvide dit Hjerte fra de Igalige Ting og vend det mod de usynlige, bestemmer deres Samvittighed og taber Guds Naade.

(Thomas a Kempis)

Delegatmøder.

Det er tilbørligt bekendt, at under den for. d. av. luth. Kirkes Aarsmøde i Blair dette Aar havde Delegaterne fra de forskellige Menigheder et Par Møder for at samtale og forhandle om et og andet, som kunde være til fælles Gavn.

Til Formand for Mødet blev P. S. Sørensen valgt og Undersegnet til Sekretær med Paalæg om at skrive i dette Blad og tilsige gennem Breve at bekendtgøre hvad vi tog Bestemmelse om, saa er det dette, jeg her gerne vilde have Lov at føre frem.

Det første vi tog Bestemmelse om, var at prøve paa at faa et Lignings System i Stand, saaledes at alle tilreisende Delegater, til vort Samfunds fremtidige Aarsmøder, deler Rejsseudgifterne saaledes, at det kommer til at koste ligesom get for enhver, ligesom Præsterne er enige om at gøre det, hvad er saa Forsbelen ved saadan en Ligning?

Jeg vil saa først sige, at alle Menighederne inden for vort luth. Kirkesamfund har jo lige godt Ret til at lade sig repræsentere ved Aarsmøderne; men dog er det ikke lige for alle, naar der tages Hensyn til Rejsseudgifter, de som bor nærmest kan jo rejse for 50 cents, hvorefter imod de, som har langt at rejse, kan komme til at betale 25 a 30 Dollars og mere.

Allsaa vilde der ved saadan en Ligning ikke blive nogen Fordel for de Central beliggende Menigheder i den Følge; men det, som Mødet særlig havde for Øje, var at virke hen til at faa flere, ja, om mulig alle Menighederne til at sende Delegater.

Kære Venner! Det er ingen lille Opgave, som Herren har lagt hen til os, det gælder jo intet mindre, end Sjæleens Frelse; det er jo dog Gudens vilje, at vi skal arbejde.

Men lad os saa ogsaa staa sammen, Haand i Haand.

Verden siger, Enighed gør stærk; men er det sandt paa Verdens Vis, saa er det meget mere sandt paa det Kirkelige Omraade. Det fik vi at mærke noget at ved vort sidste Aarsmøde, vi mærkede saa godt, at vi var forenede i Troens og Kjærligheds og Frelsens Haand i vor Herre Jesus Kristus og jeg er forsikret om, at alle Guds Børn baade Præster og Delegater og andre tilreisende blive velsignede og saaledes kunde bære Velsignelsen hjem i deres Kredse, derfor er det ogsaa af stor Nødvendighed, at Menighederne alle er med ved Aarsmøderne ved at sende deres Delegater. Thi om vi alle sagde, vi ikke kunde komme, saa blev der jo ingen Møde.

Gid saa disse Linier maatte bidrage til, at mange Menigheder, ja, om mulig alle, vilde sende Deleger til den kommende Aarsmøde, og at de saa kunde komme med Tilbedelse til at dele Rejsseudgifterne med sjærtdøds, det vilde sikkert være til stor Velsignelse, ja, være Herren et velbehagelig Offer. Guds Døds Tjenere offerer jo sig selv i Herren Tjeneste baade med Legeme og Sjæl. Lad os saa ogsaa følge dem efter og arbejde i Herren Tjeneste med de Gaver, som Herren har givet os, enten det saa er aandelige Gaver, Legemskræfter, eller jordiske Midler.

Vi havde saa ogsaa ved et Møde Samtale om Jandsamling til Afbetaling af Samfundets Gæld og saa vidt jeg forstod var vi alle rigtig enige om, at hjælpe den, af Aarsmødet valgte Komite, saa meget vi kan ved Jandsamlingen i vore Kredse.

Herren vil saa velsigne det for os altsammen til sit Navns Ære og Pris. I broderligt Forskab.

J. Jacobsen, 2516 East 55th Street Minneapolis, Minn.

Bred Landevejen.

For mange Aar siden kom jeg ind til en Urmager hjemme i Danmark. Han var ung. Havde for en Tid siden nedlagt sig med egen Forretning, og alt tegnede godt. I Samtalens Løb kom jeg til at sige:

„De bor rigtig paa „Strøget“. Her er en svær Færdsel forbi, saa det maa være godt for Deres Forretning.“

„Ja ja, saa mænd, — men det har ogsaa sine Vanskeligheder,“ jukkede han.

„Ja, det medfører jo en Del Uro,“ mente jeg.

„Det er ikke det værste.“

„Er her ikke godt Rabostab?“

„Mine Rabøer har nok at gøre med sig selv,“ lo han lidt bittert, saa man følte sig ikke helt sikker paa det gode Rabostab.

„Det er jo bedst, siger der, naar hver passer sig selv,“ ytrede jeg.

„Det faar man aldrig Lov til,“ paastrøb han.

„Nej, der er jo noget i Vejen alle Steder.“

„Ja, men det er værre her, end de fleste Steder.“

Jeg var læns og endte derfor med et: „Jeg forstaar Dem ikke.“

„Å, vi har saadant et Utal af disse Haandværksvende, som farer her paa Landevejen,“ udbrød han.

„Kommer de ind og vil have Arbejde?“

„Nej, det er netop det, de ikke vil. De vil ligge, vil de.“

„Ja, men naar de ikke vil arbejde, kan De jo lade være at give dem noget.“

„Nej, det kan jeg ikke, for saa gaar de hen i Kroen og giver mig den ene Overhaling efter den anden, og man har Brug for godt Ravn og Rygte i Forretningen.“

„Ja, men De kan jo give dem blot lidt.“

„Lidt, jo vist! Giver man dem en Dre, kan den gerne blive laftet tilbage med en Række ubrugte Støklodder. Det mindste, man kan give, er 2-Drer, og saa kniber det endda.“

„Ja, men det kan da heller ikke løbe saa meget op.“

„Løbe op? Der er paa den Maade gaaet 53 Øre for mig, de sidste fire

Maaneder. Det bliver til mange Penge i Aarens Løb,“ regnede han.

„Det kommer an paa, hvor længe De lever.“

„Levet? Men forudtæller, at man lever sin Alder ud, hvad for mig vil sige 40—50 Aar endnu.“

„Jo, hvis De lever saa længe, har De jo god Tid til at tjene Penge, naar De ellers ikke har andet at gøre.“

„Hvad andet skalde det være? For Resten kan det ogsaa blive svært nok, Pengene hænger ikke paa Træer i vore Dage.“

„De kunde jo flygte,“ foreslog jeg.

„Jeg er nødt til at bo ved Landevejen for Forretningens Skyld,“ svarede han saa resigneret.

Maake han bor der endnu. Men jeg kom til at tænke paa dette: at bo ved Landevejen med den megen Færdsel og Overgang. Kom ogsaa til at tænke paa Klagesangen over de 53 Dre i fire Maaneder, med Regneskiftet ind i Fremtiden.

Guds Folk bor ved Landevejen, hvor det bedder: Rottige har I altid hos eder. Herrens Sag, eller Sager, banker ogsaa paa, saa længe disse Lys brænder. For Forretningens, den evige Forretningens Skyld, er du nødt til at bo ved Landevejen. Kan ikke hjælpe at tænke paa at flygte eller trække sig tilbage. Men, bo der ikke med Urmagerens Sind! Saa det hellere helt omvendt. Han grubede over, hvor lidt han kunde nås med at give for at blive fri for Støklodder og Overhaling i Kroen. Du kan jo tænke paa, hvor meget du maa saa Lov til at give, uden at faa Brevbreve af Ham, som elsker en glad Giver.

Hvornaar mon Urmageren i al sin Risikofølelse skalde faa begyndt at takke? Det ved jeg ikke, maake han aldrig faar begyndt. Du maa hellere begynde at takke straks, uden alle Betænkkeligheder. Der er slet ikke noget at betænke sig paa. Jo, maake dog et: du maa ikke begynde at takke Gud for, at du ikke er som disse Urmager; for saa bliver han jo din Tolder, den, du peger nedad paa fra det høje Stabe. Det kan jo ogsaa være, at du er noget lig som aligevel, selv om du ikke ser det saa klart. Vi Menneker er heller ikke saa meget for at sige jaadant, altsort end ud til os selv.

Urmageren regnede med den lange Fremtid. Det er ikke værd for dig at regne saa meget med Fremtiden, for du har jo baade hørt og læst saa ofte, at Mennekelivet er som en Damp, der farer hen. Men du kan regne med Evigheds, og prøv at se alt fra Evigheds Synspunkt. Du skal saa at se, hvor det koster et eget Løb over mangt og meget; ogsaa over dette: at bo ved Landevejen.

Fra Japan.

(Sluttet.)

Sidst kommer jeg til Soga, og det er rigtig nyt, jeg kan melde herfra. Vi har nemlig haft et Fællesmøde her — det første luth. Møde af den Art paa japansisk Jordbund og paa japansisk Sprog.

Den luth. Kirke i Japan tæller tre mandlige Missionærer, 2 indvandrede Præster og 3 uordinerede Coangelister. Vi var alle samlede for at drøfte praktiske Spørgsmaal vedrørende Arbejdet, Livet og Læren.

Dr. Peery saabne Mødet Torsdag d. 31. Maj med at lase Sal. 46 og 84, hvorefter han ved Herrens Velsignelse over dette Møde, taltede for de sounde 8 Aar, han havde tilbragt, som Udbydning for den luth. Kirke og bad om endnu større Velsignelse i Fremtiden. I Time blev benyttet til Vøn og Sang; og det virkelige Møde begyndte saa med, at Yamanouchi, Præst for den første japansiske luth. Menighed, læste en Afhandling om Arbejdsmaader eller Maader at drive Mission paa. Saa fremhævede Nødvendigheden af at begynde paa sig selv, saa i sit eget Hus, dernæst blandt Venner og bekendte; og var privat Missionsgerning. Derefter omtalte han den offentlige med Præster, Traktatuddeling o. l. Det var indledningen til en 2 1/2 Time lang Diskussion om de bedste Arbejdsmaader.

Samme Dags Eftermiddag afsløgte de forskellige Coangelister og Præster Beretning om Arbejdets Gang i Aarets Løb paa de forskellige Steder, om dets Vanskeligheder, Besvær, Støffelser og fejlsagte Forhaabninger — o, hvor meget af den Slags, men ogsaa om dets Fruget.

Jeg kan ikke nægte mig Fornøjelsen af at meddele en Ting, det kan maaske paa samme Tid give Læserne en lille Ide om Vanskelighederne ved at prædike i Gadelopellerne. „En Aften,“ meddelte Pastor Yamanouchi, „mens jeg stod og prædike i Ogi Gadelopel, som en beruset Mand ind i Værelset, hvor jeg stod; i den venstre Haand bar han en halvtomt Brandvandskæbe og i den højre havde han en temmelig stor Brasen (en japansisk Art, lever i Havet og bliver indtil 3 Fod lang). Med Histen slog han i det Vord, hvorpaa min Vibe laa, saa Kamperne dansede, og med Histen truede han at slaa mig i Hovedet, og under dette spurgte han mig — saa godt han for Rusens Skyld kunde — om jeg var Japanseser, eller Udlandig. Jeg bad ham om at tie stille, til Mødet var forbi, saa vilde jeg besvare hans Spørgsmaal. Han vilde ikke, men slog gentagende i Vordet med den lange Brasen. Pludselig slog en Tank mig: Du prædiker om Synden og Syndens følger, han er sendt her for at illustrere din Prædiken. Jeg fik ham lidt fra Vordet og kom ind imellem ham, og det saadan, at han ingen Stude kunde gøre. Jdet jeg saa henvedte mig til den bestandig voksende Høj og udenfor Kapellet, pegede jeg paa Manden og sagde: Her kan I se, at jeg tænker sandt! denne Mand har et Klogt Ansigt, men han har drukket „Sake“, og det har bortjaget al hans Omtanke, endog i den Grad, at han ikke kan se, om jeg er hans Landsmand eller ikke o. s. v., o. s. v.

Endelig git han, jeg fik at vide, at han var Oplysningsmand ved et Shinto Temple, var af temmelig høj Stand, endog dekoreret og i det hele en Mand af almindelig Agtelse i Byen. Dagen efter opfygde jeg ham i hans Hjem. Han modtog mig meget høfligt, bad om Undskyldning for Forsigtigheden forrige Aften, og indbød mig til ofte at besøge ham. Jeg benyttede Lejligheden til at forhøde ham, at den Vej, han handlede Aftener for, vilde ikke blot bringe ham i Banare hos hans Medmennesker, men sædvanlig hans eget Legeme, ja end mere hans Sjæl. Han saandede det og sagde, at det stete meget sjældent, men nu vilde han ikke blot frasige sig sin Bestilling, men endog tilbagegående sin Dekoration. Jeg bad ham om ikke at gøre det for min Skyld, da jeg ikke vilde ham nogen Stude, jeg vilde være tilfreds, om han lovede at afslægge Brugten af Sake. Han gif meget villig ind paa det og takkede mig, fordi jeg ikke vilde melde ham, hvilket vilde medføre hans Degradation. Jdet jeg gav ham et Par Traktater og blev indbuddt til at komme igen, forlod jeg Stedet. En Gang senere har jeg været i Ogi og blev da venlig modtaget af ham. Jeg har faaet Afgang til et Hus, men det er ogsaa alt, hvad der hidtil er udrettet.“

Ikke sandt, at prædike i Gadelopeller er ifte altid saa behageligt.

Fra Japan.

(Sluttet.)

Fredag d. 1. Juni var bestemt til teologisk Spørgsmaal. Vi har lige faaet den augsburgske Bændelse overfat paa japansisk — de amerikanske Missionærer og jeg betalte hver vor Part for at faa det gjort. Den første Afhandling om Fredagen var derfor en historisk Beretning om Konfessionens Fremkomst og Overblik over dens Indhold. Rev. Brown havde paataget sig det. Dr. Peery var den næste med en Afhandling om „Ordet og dets Stilling i luth. Teologi“, og jeg afsluttede Formiddagen med en Afhandling om „Sakramenterne“.

Eftermiddagen blev brugt til Diskussion over Emnet „Nødvendigheden for en Præst af at fortsætte sit teologiske Studium“.

Jde om Vanskelighederne ved at prædike i Gadelopellerne. „En Aften,“ meddelte Pastor Yamanouchi, „mens jeg stod og prædike i Ogi Gadelopel, som en beruset Mand ind i Værelset, hvor jeg stod; i den venstre Haand bar han en halvtomt Brandvandskæbe og i den højre havde han en temmelig stor Brasen (en japansisk Art, lever i Havet og bliver indtil 3 Fod lang). Med Histen slog han i det Vord, hvorpaa min Vibe laa, saa Kamperne dansede, og med Histen truede han at slaa mig i Hovedet, og under dette spurgte han mig — saa godt han for Rusens Skyld kunde — om jeg var Japanseser, eller Udlandig. Jeg bad ham om at tie stille, til Mødet var forbi, saa vilde jeg besvare hans Spørgsmaal. Han vilde ikke, men slog gentagende i Vordet med den lange Brasen. Pludselig slog en Tank mig: Du prædiker om Synden og Syndens følger, han er sendt her for at illustrere din Prædiken. Jeg fik ham lidt fra Vordet og kom ind imellem ham, og det saadan, at han ingen Stude kunde gøre. Jdet jeg saa henvedte mig til den bestandig voksende Høj og udenfor Kapellet, pegede jeg paa Manden og sagde: Her kan I se, at jeg tænker sandt! denne Mand har et Klogt Ansigt, men han har drukket „Sake“, og det har bortjaget al hans Omtanke, endog i den Grad, at han ikke kan se, om jeg er hans Landsmand eller ikke o. s. v., o. s. v.

Endelig git han, jeg fik at vide, at han var Oplysningsmand ved et Shinto Temple, var af temmelig høj Stand, endog dekoreret og i det hele en Mand af almindelig Agtelse i Byen. Dagen efter opfygde jeg ham i hans Hjem. Han modtog mig meget høfligt, bad om Undskyldning for Forsigtigheden forrige Aften, og indbød mig til ofte at besøge ham. Jeg benyttede Lejligheden til at forhøde ham, at den Vej, han handlede Aftener for, vilde ikke blot bringe ham i Banare hos hans Medmennesker, men sædvanlig hans eget Legeme, ja end mere hans Sjæl. Han saandede det og sagde, at det stete meget sjældent, men nu vilde han ikke blot frasige sig sin Bestilling, men endog tilbagegående sin Dekoration. Jeg bad ham om ikke at gøre det for min Skyld, da jeg ikke vilde ham nogen Stude, jeg vilde være tilfreds, om han lovede at afslægge Brugten af Sake. Han gif meget villig ind paa det og takkede mig, fordi jeg ikke vilde melde ham, hvilket vilde medføre hans Degradation. Jdet jeg gav ham et Par Traktater og blev indbuddt til at komme igen, forlod jeg Stedet. En Gang senere har jeg været i Ogi og blev da venlig modtaget af ham. Jeg har faaet Afgang til et Hus, men det er ogsaa alt, hvad der hidtil er udrettet.“

Ikke sandt, at prædike i Gadelopeller er ifte altid saa behageligt.

Fredag d. 1. Juni var bestemt til teologisk Spørgsmaal. Vi har lige faaet den augsburgske Bændelse overfat paa japansisk — de amerikanske Missionærer og jeg betalte hver vor Part for at faa det gjort. Den første Afhandling om Fredagen var derfor en historisk Beretning om Konfessionens Fremkomst og Overblik over dens Indhold. Rev. Brown havde paataget sig det. Dr. Peery var den næste med en Afhandling om „Ordet og dets Stilling i luth. Teologi“, og jeg afsluttede Formiddagen med en Afhandling om „Sakramenterne“.

Eftermiddagen blev brugt til Diskussion over Emnet „Nødvendigheden for en Præst af at fortsætte sit teologiske Studium“.

Samme Dags Eftermiddag afsløgte de forskellige Coangelister og Præster Beretning om Arbejdets Gang i Aarets Løb paa de forskellige Steder, om dets Vanskeligheder, Besvær, Støffelser og fejlsagte Forhaabninger — o, hvor meget af den Slags, men ogsaa om dets Fruget.

Jeg kan ikke nægte mig Fornøjelsen af at meddele en Ting, det kan maaske paa samme Tid give Læserne en lille Ide om Vanskelighederne ved at prædike i Gadelopellerne. „En Aften,“ meddelte Pastor Yamanouchi, „mens jeg stod og prædike i Ogi Gadelopel, som en beruset Mand ind i Værelset, hvor jeg stod; i den venstre Haand bar han en halvtomt Brandvandskæbe og i den højre havde han en temmelig stor Brasen (en japansisk Art, lever i Havet og bliver indtil 3 Fod lang). Med Histen slog han i det Vord, hvorpaa min Vibe laa, saa Kamperne dansede, og med Histen truede han at slaa mig i Hovedet, og under dette spurgte han mig — saa godt han for Rusens Skyld kunde — om jeg var Japanseser, eller Udlandig. Jeg bad ham om at tie stille, til Mødet var forbi, saa vilde jeg besvare hans Spørgsmaal. Han vilde ikke, men slog gentagende i Vordet med den lange Brasen. Pludselig slog en Tank mig: Du prædiker om Synden og Syndens følger, han er sendt her for at illustrere din Prædiken. Jeg fik ham lidt fra Vordet og kom ind imellem ham, og det saadan, at han ingen Stude kunde gøre. Jdet jeg saa henvedte mig til den bestandig voksende Høj og udenfor Kapellet, pegede jeg paa Manden og sagde: Her kan I se, at jeg tænker sandt! denne Mand har et Klogt Ansigt, men han har drukket „Sake“, og det har bortjaget al hans Omtanke, endog i den Grad, at han ikke kan se, om jeg er hans Landsmand eller ikke o. s. v., o. s. v.

Endelig git han, jeg fik at vide, at han var Oplysningsmand ved et Shinto Temple, var af temmelig høj Stand, endog dekoreret og i det hele en Mand af almindelig Agtelse i Byen. Dagen efter opfygde jeg ham i hans Hjem. Han modtog mig meget høfligt, bad om Undskyldning for Forsigtigheden forrige Aften, og indbød mig til ofte at besøge ham. Jeg benyttede Lejligheden til at forhøde ham, at den Vej, han handlede Aftener for, vilde ikke blot bringe ham i Banare hos hans Medmennesker, men sædvanlig hans eget Legeme, ja end mere hans Sjæl. Han saandede det og sagde, at det stete meget sjældent, men nu vilde han ikke blot frasige sig sin Bestilling, men endog tilbagegående sin Dekoration. Jeg bad ham om ikke at gøre det for min Skyld, da jeg ikke vilde ham nogen Stude, jeg vilde være tilfreds, om han lovede at afslægge Brugten af Sake. Han gif meget villig ind paa det og takkede mig, fordi jeg ikke vilde melde ham, hvilket vilde medføre hans Degradation. Jdet jeg gav ham et Par Traktater og blev indbuddt til at komme igen, forlod jeg Stedet. En Gang senere har jeg været i Ogi og blev da venlig modtaget af ham. Jeg har faaet Afgang til et Hus, men det er ogsaa alt, hvad der hidtil er udrettet.“

Ikke sandt, at prædike i Gadelopeller er ifte altid saa behageligt.

Fredag d. 1. Juni var bestemt til teologisk Spørgsmaal. Vi har lige faaet den augsburgske Bændelse overfat paa japansisk — de amerikanske Missionærer og jeg betalte hver vor Part for at faa det gjort. Den første Afhandling om Fredagen var derfor en historisk Beretning om Konfessionens Fremkomst og Overblik over dens Indhold. Rev. Brown havde paataget sig det. Dr. Peery var den næste med en Afhandling om „Ordet og dets Stilling i luth. Teologi“, og jeg afsluttede Formiddagen med en Afhandling om „Sakramenterne“.

Eftermiddagen blev brugt til Diskussion over Emnet „Nødvendigheden for en Præst af at fortsætte sit teologiske Studium“.

Samme Dags Eftermiddag afsløgte de forskellige Coangelister og Præster Beretning om Arbejdets Gang i Aarets Løb paa de forskellige Steder, om dets Vanskeligheder, Besvær, Støffelser og fejlsagte Forhaabninger — o, hvor meget af den Slags, men ogsaa om dets Fruget.

Jeg kan ikke nægte mig Fornøjelsen af at meddele en Ting, det kan maaske paa samme Tid give Læserne en lille Ide om Vanskelighederne ved at prædike i Gadelopellerne. „En Aften,“ meddelte Pastor Yamanouchi, „mens jeg stod og prædike i Ogi Gadelopel, som en beruset Mand ind i Værelset, hvor jeg stod; i den venstre Haand bar han en halvtomt Brandvandskæbe og i den højre havde han en temmelig stor Brasen (en japansisk Art, lever i Havet og bliver indtil 3 Fod lang). Med Histen slog han i det Vord, hvorpaa min Vibe laa, saa Kamperne dansede, og med Histen truede han at slaa mig i Hovedet, og under dette spurgte han mig — saa godt han for Rusens Skyld kunde — om jeg var Japanseser, eller Udlandig. Jeg bad ham om at tie stille, til Mødet var forbi, saa vilde jeg besvare hans Spørgsmaal. Han vilde ikke, men slog gentagende i Vordet med den lange Brasen. Pludselig slog en Tank mig: Du prædiker om Synden og Syndens følger, han er sendt her for at illustrere din Prædiken. Jeg fik ham lidt fra Vordet og kom ind imellem ham, og det saadan, at han ingen Stude kunde gøre. Jdet jeg saa henvedte mig til den bestandig voksende Høj og udenfor Kapellet, pegede jeg paa Manden og sagde: Her kan I se, at jeg tænker sandt! denne Mand har et Klogt Ansigt, men han har drukket „Sake“, og det har bortjaget al hans Omtanke, endog i den Grad, at han ikke kan se, om jeg er hans Landsmand eller ikke o. s. v., o. s. v.

Endelig git han, jeg fik at vide, at han var Oplysningsmand ved et Shinto Temple, var af temmelig høj Stand, endog dekoreret og i det hele en Mand af almindelig Agtelse i Byen. Dagen efter opfygde jeg ham i hans Hjem. Han modtog mig meget høfligt, bad om Undskyldning for Forsigtigheden forrige Aften, og indbød mig til ofte at besøge ham. Jeg benyttede Lejligheden til at forhøde ham, at den Vej, han handlede Aftener for, vilde ikke blot bringe ham i Banare hos hans Medmennesker, men sædvanlig hans eget Legeme, ja end mere hans Sjæl. Han saandede det og sagde, at det stete meget sjældent, men nu vilde han ikke blot frasige sig sin Bestilling, men endog tilbagegående sin Dekoration. Jeg bad ham om ikke at gøre det for min Skyld, da jeg ikke vilde ham nogen Stude, jeg vilde være tilfreds, om han lovede at afslægge Brugten af Sake. Han gif meget villig ind paa det og takkede mig, fordi jeg ikke vilde melde ham, hvilket vilde medføre hans Degradation. Jdet jeg gav ham et Par Traktater og blev indbuddt til at komme igen, forlod jeg Stedet. En Gang senere har jeg været i Ogi og blev da venlig modtaget af ham. Jeg har faaet Afgang til et Hus, men det er ogsaa alt, hvad der hidtil er udrettet.“

Ikke sandt, at prædike i Gadelopeller er ifte altid saa behageligt.

Fredag d. 1. Juni var bestemt til teologisk Spørgsmaal. Vi har lige faaet den augsburgske Bændelse overfat paa japansisk — de amerikanske Missionærer og jeg betalte hver vor Part for at faa det gjort. Den første Afhandling om Fredagen var derfor en historisk Beretning om Konfessionens Fremkomst og Overblik over dens Indhold. Rev. Brown havde paataget sig det. Dr. Peery var den næste med en Afhandling om „Ordet og dets Stilling i luth. Teologi“, og jeg afsluttede Formiddagen med en Afhandling om „Sakramenterne“.

Eftermiddagen blev brugt til Diskussion over Emnet „Nødvendigheden for en Præst af at fortsætte sit teologiske Studium“.

Samme Dags Eftermiddag afsløgte de forskellige Coangelister og Præster Beretning om Arbejdets Gang i Aarets Løb paa de forskellige Steder, om dets Vanskeligheder, Besvær, Støffelser og fejlsagte Forhaabninger — o, hvor meget af den Slags, men ogsaa om dets Fruget.

hoed Kristus havde gjort og vilde gøre for dem.

Verdag Aften havde vi Skriftemaal, hvor alle Kirke var fuld, og netop som vi stude skilles, kommer en ærverdig gammel, hvidtægget Mand ind. Han saa sig lidt forvirret omkring, men fik omsider Øje paa Pastor Yamanouchi, hvem han ignates at kende. Næste Dag fik vi at vide, at det var „Manden med Histen og Histen“ fra Ogi — han var kommen for at købe en Bibel og saa koste om regelmæssig Undervisning i Bibelsens Lære — er Herrens Beje ikke underligt.

Pinsedag havde vi en Hon Stund i Herrens Hus. Af de tre unge Mand, som bestod Prøven, var en bleven bortskaldt om Aftenen, da hans eneste Slægting, en gammel Bestemoder, var dødsfald, de andre to blev ved Daaben indlemmede i Herrens Kirke. Efter Prædiken nød vi Herrens hellige Nadver. Dr. Peery indviede Elementerne og Rev. Brown og jeg udbødte dem. Vi var ialt 33, den største Stare, som endnu nogen Sunde har nydt dette hellige Maaftid i den lille luth. Kirke i Japan, og „den skønneste Stund, vi endnu har haft i den“, var der mange, som iftemmede. Er det ikke saa, at jo længere man lever sammen med Herren, det mere ser man af hans underlige Naade og Kjærlighed, og des dyrebare bliver alt, hvad han har givet os, baade Ord og Sakramenter? Det er vist saa, men det er ogsaa Evighedslykke i dem.

De, som betovler, at det kan betale sig at drive Mission, burde have været sammen med os i hine Dage. De, som frygter, at Japan ikke er en god Missionsmark, skalde blot have været i Soga den Pinsedag og set Frugeterne af den amerikansk-luth. Missions Arbejde.

Venner! bed, at Velsignelsen maa vedblive at hvile over den amerikansk-luth. Mission og tilslige paa en selvstændig dansk luth. Mission — den vil begynde saasnart Sprogvaanskeligheden er lidt bedre befjernet.

Med kærlike Hilsener fra min Hustru og mig, eders forbundne

J. M. T. Winther.

De fleste Børn kunne tale med Hjertesvarme om, hvor deres Bugge har faaet, og med Glæde om deres Legesleber og Barndomsminde fra hin Tid, men Præstebørn er som oftest stille saaledes, at de er født et Sted, opvokset et andet og konfirmeret et tredje Sted.

Det er sikkert ingen ubetydelig Del af Missionsarbejdets Besættelse iblandt os baade i Nutid og Fremtid, at der opføres Præstehjem. De fleste af vore Præster sidder jo med ringe Indtægter, men kunde de blive fri for den besværlige Rytning fra Hus til Hus, og for den fontante Husleje hver Maaned, da er Udgifterne for deres timelige Udkomme en god Del lysere.

I de sidste Par Aar er der i Bladene meddelt om mangt et Præstehus Oplærelse og om velkomne Menigheds Glæde over, at Gud i sin Godhed har hjulpet dem, saa de fik bygget et Hjem for deres Præst — ja, dette er ikke blot den enkelte Menigheds Glæde, men det hele Samfundets. Gud velsigne i Naade den for. d. e. l. Kirkes Menighedsmedlemsmer, at de endnu mange flere Steder maa faa Naad og Velvilje til denne gode Sag, saa de fleste Naad maa kunne indbefatte et Præstehjem.

Disse Linier skalde ogsaa meddele om en saadan Præsteboligs Oplærelse, og det endog et af de smukkeste, om ikke det smukkeste og bekvemmeligste, der endnu findes inden „den for. Kirke“.